

Takhle přesně jsem si připadala v sobotu při venčení.

To už ze mě spadla únava a bylo fajn. I Mouresíno naznal, že by bylo fajn přestat bejt uraženej a dostavil se domů. Zpočátku to na nějakej blizárd ani trošku nevypadalo. Protože tak jako spíš pršelo. Ohaři se z ranního venčení dovalili mokrý jak houbičky a stejně tak Moures. Ucouraný fšicí až hamba a s haxnama špinavejma. Utřít si je zatím nechaj jen ohařící zvyklý z domova. Moures vždycky vpádí jak, kdyby ho dovnitř vkopli. Na tom taky budeme muset zapracovat. Teď s sebou ale buchnul na polštářek a totálně vytuhnul. Ani vaření u linky ho nezajímalo, ani krmení ho netankovalo, natož nějaký hlavolámování. Kouknul do platíčka a co jako? Zadumaně hleděl v důlek se sýrem. Pak pokračoval v chrápání. Tak jsme ho nikdo nerušili, jen já ho hlídala, aby, když se probudí neměl nějakej blbej nápad zase. Naštěstí zatím nic.

Já jsem dovařila, uklidila, šla chvíli pomoci Brtníkovi a pak jsem vytáhla ohařičky ven. To už se nám mezitím změnilo skupenství vody padající dolů a celkem slušně sněžilo. Taková pěkná vánice. A do toho větříček. No a máme ten blizard. A když jsme opustili naši louku a šli úvozem dolů, tak v dálce na pastvinách koukám, jak se v tý vánici dal do pohybu nějakej ten zapomenutej zbytek stáda. Při tý viditelnosti - či spíš neviditelnosti to s lesem v pozadí a loukama kolem vyvolávalo dokonalou iluzi bizoního stáda na pochodu. "Týý vadooo, sem tady jak na Klodajku!" Napadlo mě překvapivě. No fakt, že jo ale. Chybělo enem vytí vlkůch.

Ty mi tady zdárně mohli suplovat ohařiska teda ☐ . Jako já vim, že vizuelně níic moc, ale když jsem v tý viditelnosti - neviditelnosti přimhouřila svý koukací voko - tak helejte.... když může kráva vypadat jako bizon, tak flekatá kráva může vypadat klidně jako vlk! ☐ ☐ Ba nee, náhodou Tali tentokrát vůbec nebyla za kravěnu. Naopak. Když jsme si s Rumíčkem těsně pod lesem, kam jsme zamířili zase ke krmelci, hráli chvíli s tím jejich jutovým dronem, připádila jako velká voda a prej "Hááá! Taky cy!". "No tak jo!" hrábla jsem do batohu mezi nakrájený jablka a vytáhla druhej droník. Aaaa spustili jsme v tom hustým sněžení aportýrovací koncertík. Lítali tam ve stráni, jako ti blásni. Já měla za chvíli zkrěhlý prsty, protože rukavice bohužel zůstaly doma. V kapse byly jen takový ty slabý městský pletený, co jsou za chvíli mokrý. A doma zůstaly bohužel i lojovky, který jsem nechala na stole. Toooo mě teda, vzhledem k počasí a k tomu, že všechny, co jsem rozvěsila minule, byly už prázdný, mrzelo hodně . Tak musím zítra.

Pro teď jsem jen šla doplnit do krmelce jablíčka a veverkám oříšky. Obojí bylo fuč. Ohařici si to tam prošmejdili a v jednu chvíli mi Tali udělala pekelnou vteřinku. Pískla jsem a nic. Hrklo ve mě, že třeba po sto letech vzala čáru. Enemže ne, jen se blbě flekatej pes hledá na sněhu v mladý bučině. Dokonale splynula a nebyla vidět, něco čmouchala. Pak přiběhla a já jí řekla, že příště dovalí hned, nebo ji rozrthnu jak starej kalendář. A hned jsem jí - a rovnou i Rumíčkoví dala úkol. Každý dostal svůj dron a pěkně si ho museli nést při sestupu na louku dolů. Na hranici lesa dostali oba čekej a na louku jsem šla preventivně první já. Oni si pocvičili čekání a já tak mám jistotu, že mě případnej myslivec uvidí jako první a ne, že se z lesa vyřítí dvojka ohařů a člověk až pak.

Na louce jsme si v hustém sněžení chvíli blbli a házela jsem jim. Tali si pak šla radši čuchat, což nám s Rumíčkem vůůbec nevadilo a za průběžnýho házení jsme si štrádovali milým blizardem směr další krmelec. Tam na rozdíl od toho "mojeho" zastrčenýho bylo čerstvý seno a tak jsem zbytek jablíček umístila do něj. A pak jsme zamířili chvíli cvičně hloubš do lesa, aby se taky trošku pracovalo. Tali měla roupy a tak jsem na ní musela houknout jak na buzerplace. Pak už jí to nááájednou šlo pěkně od ruky. Teda pardon od tlapek. Na louce jsem pak zase práci zaměnila za zábavu a lítalo se za droníkama jen tak zvesela, kdo chtěl, přinesl, kdo nechtěl, nosil si hračku důležitě v kušně. Jak to měli rozdělený, je vám stopro jasný, to nemusím hlásit.

Ke konci se už milej blizárd rozdováděl tak, že to bylo nepříjemný do obličeje, tak jsem droníky sebrala a nacpala je do batůžku. Neb jsme byli rádi, že jdem se sklopenejma hlavama a zamhouřenejma očima proti tomu sněžení. Ovšem obligátní zastávku pro jablíčka na ledu si ohařiska nemohli odpustit. Nechápu, že tam ještě pořád něco najdou. Doma jsem jim pak - stejně jako Mourísovi, kterej na nás čekal a ftipně se dožadoval vstupu mlácením tlapek do dveří, páč prej jsem se zouvala hrozně pomalu a on chtěl hned a teď do tepla - udělala teplou syrovátku, aby si zahřáli pupíky. Ty si následně vyvalili na pelíšky a když oschli, tak pak i na křesla u kamen. Moures byl rád, že je v teple a tak se taky jen tak vyvaloval. S večerem pak chtěl párkrát pustit ven, ale noc strávil s námi. Původně i v ložnici na zemi, ale protože měl nějaký roupy a otravoval Rumíčka, kterej mu vynadal, byl štandopéde přesunut do kůšně, kde bivakoval na svém polštářku. Aby si pak dal tu práci a nenápadně odstrčil ráno dveře zalígrovaný židlí - jak to dokázal nevím □ - ale procpal se prostě dovnitř □ .

Fotky z blizárdovýho venčení nemám, páč fotit se rozhodně nedalo, ale.....mám tu Mousese s plyšounem:

